

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak SO Agnieszka Karłowicz (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Anny Makarewicz - Poszytek

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2023 r.

sprawy **K. M.**

oskarżonego z art. 177 §2 k.k. w zw. z art. 178 §1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 1 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 279/22

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu uznaje go za winnego tego, że w dniu 10 stycznia 2022 roku na drodze (...) w W., woj. (...) znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia T. W. nie udzielił pomocy mogąc jej udzielić bez narażania siebie na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. czynu z art. 162 § 1 kk i za to skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

2. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

3. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 12 stycznia 2022 roku godz. 18.55 do 17 lutego 2022 roku godz. 15.00 i grzywnę w zakresie 72 stawek uznaje za wykonaną;

4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania Sądu Rejonowego w Garwolinie pisemnie raz na sześć miesięcy o przebiegu okresu próby;

II. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt III, IV i V zaskarżonego wyroku;

III. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od K. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. W. 840 zł tytułem zastępstwa prawnego z instancji odwoławczej;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 zł opłaty za obie instancje i 20 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 229/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. II K 279/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty obrońcy oskarżonego	
1.	obrazy przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia oraz błąd w ustaleniach	# zasadny # częściowo zasadne

faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, a mianowicie:

niezasadny

1. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie opinii biegłego T. S. w zakresie ustalenia, że oskarżony nie miał praktycznie możliwości uniknięcia wypadku za niejasną, niepełną oraz sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego w sytuacji, kiedy jest ona w całości jasna, pełna i zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego,

2. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie opinii biegłego A. B. za wiarygodną w całości w sytuacji, kiedy opinia ta jest niejasna i niepełna oraz sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego w zakresie ustalenia przez biegłego, że oskarżony miał możliwość postrzeżenia obecności pieszego następnie, z jakiej odległości mógł zauważyć pieszego oraz tego, że miał on możliwość uniknięcia wypadku oraz niespójna z wiarygodną w całości opinią biegłego T. S.,

3. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie, że z protokołu oględzin miejsca wypadku, dokumentacji fotograficznej, protokołu oględzin rzeczy, zeznań K. J., zeznań E. M., protokołu oględzin samochodu N. (...), protokołu odtworzenia utrwalonego zapisu wraz z płytą, odtworzenia utrwalonego zapisu, zeznań A. S., zeznań P. K., opinii biegłego A. B. wynika, że pieszego oskarżony zauważył tuż przed uderzeniem, że spostrzegł lusterko pomocnicze i but pieszego oraz że ciało pieszego było doskonale widoczne i niczym nie zasłonięte oraz że te elementy pojazdu, które nosiły ślady świeżego uderzenia oskarżony przetarł,

4. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne w zakresie w który są one spójne z dowodami uznanymi przez Sąd za wiarygodne w szczególności protokołem oględzin miejsca wypadku, dokumentacją fotograficzną, protokołem oględzin rzeczy, zeznaniami K. J., zeznaniami E. M., protokołem oględzin samochodu N. (...), protokołem odtworzenia utrwalonego zapisu wraz z płytą, odtworzeniem utrwalonego zapisu oraz opinią biegłego A. B. w zakresie w którym ustala on, że oskarżony nie widział pieszego oraz opinią biegłego T. S.

5. art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez błędne uznanie zeznań J. W. za wiarygodne w całości i nie wzięcie pod uwagę przy ocenie tych zeznań dokumentów znajdujących się na k. 58-65 verte akt,

co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, że:

6. oskarżony widział pieszego i wiedział, że w niego uderzył, miał możliwość uniknięcia wypadku, zauważył but, lusterko pomocnicze oraz ślad „szurania” jak również zwłoki, uciekł z miejsca zdarzenia i zacierał ślady wypadku, że T. W. regularnie łożył alimenty na syna i utrzymywał z nim regularny kontakt, nadto naruszenie

7. art. 624 § 1 k.p.k. poprzez niezwolnienie oskarżonego w całości od kosztów sądowych w sytuacji, kiedy istnieją do tego - w szczególności przemawia za tym jego sytuacja rodzinna majątkowa i wysokość dochodów oraz względy słuszności.

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Za słuszny Sąd Odwoławczy uznał zarzut naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 kpk, 410 kpk polegający na ocenie materiału dowodowego przez Sąd I instancji sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, co w rezultacie doprowadziło do przyjęcia wadliwych ustaleń w zakresie okoliczności stanowiących faktyczną podstawę wyroku. Dokonując oceny dwóch sporządzonych w sprawie opinii biegłych, Sąd Rejonowy potraktował zawarte w nich wnioski i ustalenia wybiórczo, nie dokonując ich pogłębionej analizy w kontekście wszystkich okoliczności ustalonych w sprawie, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Sąd II instancji w całości podzielił augmentację skarżącego wskazującą, że powody odrzucenia w całości opinii biegłego T. S. były niezasadne. Przecież biegły A. B. czynił również szerokie rozważania co do możliwości znajdowania się kierowcy pod wpływem amfetaminy w chwili wypadku, co oczywiście w przedmiotowej sprawie nie zostało ustalone. Bezsporne, w świetle obu opinii jest, iż bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego było nieprawidłowe zachowanie pieszego, który poruszając się jezdnią nie ustąpił pierwszeństwa (nie zszedł z jezdni na pobocze) kierowcy nadjeżdżającego z naprzeciwka samochodu marki N. (...). Zatem to pieszy stworzył stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i swoim zachowaniem, sprzecznym z regułami tego ruchu</p>	

doprowadził do wypadku. W tym miejscu podnieść należy, że współodpowiedzialnymi za wypadek drogowy mogą być dwaj współuczestnicy ruchu. Warunkiem takiej oceny prawnej jest jednak stwierdzenie, w odniesieniu do każdego z tych współuczestników z osobna, że w zarzucany sposób naruszył on, chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także, że pomiędzy jego zachowaniem, a zaistniałym wypadkiem istnieje powiązanie przyczynowe oraz tego, że istnieje normatywna podstawa do przyjęcia, iż zachowanie uczestnika ruchu powiązane przyczynowo z wypadkiem zasługuje z kryminalno - politycznego punktu widzenia na ukaranie. Ten ostatni wyznacznik odpowiedzialności oceniać należy według kryterium, w myśl którego przypisywalny jest tylko taki skutek, który został przez danego uczestnika ruchu spowodowany w wyniku sprowadzenia przezeń niedozwolonego niebezpieczeństwa (ryzyka) jego powstania albo istotnego zwiększenia ryzyka już istniejącego (a będącego np. wynikiem zachowania innego współuczestnika ruchu) (wyrok Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 2013 r. , II KK 206/12, Lex nr 1311397). Dodać należy, że uczestnik ruchu musi naruszyć tę regułę postępowania (zasadę bezpieczeństwa w ruchu), która miała zapobiec nastąpieniu skutku na tej drodze, na której skutek nastąpił. W świetle powyższych założeń należało zatem oceniać zachowanie oskarżonego K. M. w zakresie jego odpowiedzialności za zaistniały wypadek drogowy, a mianowicie, czy swoim zachowaniem zwiększył on ryzyko

wystąpienia skutku, stanowiącego znamię występku z art. 177 § 2 kk.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, zasadne okazały się zarzuty apelacji dotyczące nieprawidłowego ustalenia przez Sąd I instancji, iż oskarżony nienależycie obserwował przedpole jazdy, nie zachował należytej ostrożności, zauważył pieszego w chwili uderzenia. W sprawie brak jest jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby wskazywać, że oskarżony nienależycie obserwował drogę. Zaznaczyć należy, że w czasie zdarzenia poruszał się on drogą poza terenem zabudowanym. W miejscu, w którym doszło do wypadku pieszy nie powinien znajdować się na jezdni, a widząc nadjeżdżający pojazd z naprzeciwka powinien opuścić jezdnię. Zapewne stan jego nietrzeźwości – 3,1 promila we krwi, wpływał zasadniczo na racjonalność podejmowanych decyzji jako uczestnika ruchu. Brak jest przesłanek, aby stwierdzić, że w tej konkretnej sytuacji drogowej oskarżony miał obowiązek zachowania szczególnej ostrożności i przewidywania, że na jezdni pojawi się całkowicie nieoświetlony pieszy, ubrany w ciemną odzież, bez oświetlania czy elementów odbijających światło. Pobocze było szersze niż 0,5 m, a więc pieszy powinien poruszać się poboczem. Nie można zapominać, że oskarżony mógł w miejscu zdarzenia poruszać się z prędkością 90 km/h, ale ograniczył ją do około 50 km/h (k.340 i k.369v), co nie było kwestionowane przez strony. Nie można przyjąć, że prędkością bezpieczną w warunkach nocnych jest taka prędkość, która pozwala zatrzymać pojazd przed przeszkodą, którą można dostrzec w światłach mijania, nawet jeżeli

kierujący pojazdem, przestrzegając przepisów ruchu drogowego, nie miał obowiązku liczyć się z pojawieniem się tej przeszkody. Sąd Okręgowy podzielił również argumentację obrońcy wskazującą, że oskarżony w miejscu zdarzenia mógł używać świateł mijania, przy uwzględnieniu prędkości z jaką się poruszał. Oskarżony po pokonaniu łuku drogi (k.407, 491), dopiero po ocenie sytuacji drogowej mógł ewentualnie podjąć decyzję o zmianie świateł, ale biegły wskazał, że mógł również poruszać się na światłach mijania. Również podzielono argumenty obrońcy negujące twierdzenia biegłego A. B., że oskarżony mógł poruszać się przy osi jezdni lub nieznacznie przekraczać ją, jeżeli zasadą podstawową jest jazda możliwie blisko prawej krawędzi jezdni. Przed zdarzeniem nie zaistniały żadne okoliczności drogowe, które by nakazywały odstępianie od tej zasady.

Zdaniem Sądu Okręgowego, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a w szczególności obie opinie biegłych wskazywały, że oskarżony nawet poruszając się z tak ograniczoną prędkością nie miał możliwości zatrzymania się przed pieszym. Nie stwierdzono także śladów, które pozwoliłyby na ustalenie miejsca potrącenia pieszego, a w szczególności odległości pieszego od krawędzi jezdni. W związku z powyższym nie jest możliwe dokonanie analizy czasowo - przestrzennej przedmiotowego wypadku, a ta dokonana przez biegłego A. B. w zakresie jego przyczyn oraz możliwości jego uniknięcia ma charakter jedynie hipotetyczny. Biegły wskazał, że w pełni sprawy pod względem psychomorycznym

kierujący samochodem N., miał możliwość wyminięcia się z pieszym poprzez dokonanie niewielkiej korekty ruchu pojazdu w lewo. Nie znając położenia pieszego na jezdni brak jest możliwości ustalenia jakiego rzędu powinna być to korekta toru ruchu i co oznacza „niewielka” korekta oraz czy wykonanie tej korekty przez kierującego samochodem ciężarowym typu izoterma było możliwe.

Zdaniem Sądu Okręgowego, aby stwierdzić, że oskarżony przyczynił się do wypadku należy ustalić, że chociażby w sposób nieumyślny naruszył konkretną regułę ostrożności, której zachowanie w tej sytuacji miało za zadanie zapobieżenie skutkowi, a następnie ustalić, że był on świadomy tego, że swoim zachowaniem może zrealizować znamiona czynu zabronionego (przewidywał taką możliwość), bądź też, że możliwości takiej nie przewidywał, chociaż mógł ją przewidzieć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r. ,V KK 162/14, Lex nr 1573978). W przedmiotowej sprawie stwierdzić tego nie można, a rzeczą najistotniejszą pozostawało ustalenie czy kierowca miał realną możliwość zauważyć pieszego i czy miał możliwości podjęcia następnie manewru ominięcia go. Całkowicie logiczne wydają się twierdzenia biegłego T. S., że kierowca miał możliwość zauważenia pieszego z odległości około 23 m, ale pod warunkiem istnienia wyraźnego kontrastu między kolorem ubioru pieszego, a kolorem nawierzchni. T. W. ubrany był w odzież w kolorze ciemnym (k.14-16). Zmniejszenie kontrastu zmniejsza odległość jego zauważenia. Dlatego pieszy mógł

zostać zauważony przez kierowcę kilka metrów lub w ogóle nie zostać dostrzeżonym przed potrąceniem. Sąd I instancji całkowicie pominął okoliczność, że wprawdzie biegły A. B. w opinii pisemnej mówił również o odległości 23 m, ale w opinii ustnej przychylił się do stanowiska biegłego T. S. dotyczącej argumentacji o małej kontrastowości. Wskazywał już na odległość 18-20 m z jakiej kierowca mógł zauważyć pieszego (wartości 25-30 k.529v odnosiły się do wysokości, a nie odległości). Wydaje się, że w przypadku zauważenia pieszego oskarżony podjąłby manewru obronne, a takie nie wynikają z materiału dowodowego. Jest to pewien odruch w związku z chęcią uniknięcia uderzenia w przeszkodę. Biorąc pod uwagę czas reakcji kierowcy przyjmowany przez biegłych i zadziałanie mechanizmu pojazdu oraz nie znając odległości na jaką powinien kierowca wychylić się w lewo, aby nie doszło do wypadku, nie można przyjąć, że miał możliwość uniknięcia wypadku.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2022 r. I KK 96/21, iż nie jest możliwe przypisanie sprawstwa wypadku drogowego bez konkretnego i opartego na adekwatnym kontekście normatywnym ustalenia, jak powinien zachować się modelowy kierowca w danych warunkach, by uniknąć stworzenia nieakceptowalnego, istotnego ryzyka, a następnie krytycznie zestawić to, co faktycznie miało miejsce z tym modelowym przebiegiem zdarzenia. Nie jest wówczas wykluczone, że sąd dojdzie do wniosku, że sposób zachowania kierującego był akceptowalny z

punktu widzenia ogółu zasad ruchu drogowego, gdyż konkretny przebieg wypadku był na tyle nietypowy i mało prawdopodobny, że zobowiązanie kierującego do tak ostrożnej jazdy, by uniknąć tego konkretnego przebiegu zdarzenia, stałoby w sprzeczności z istotą samego ruchu drogowego.

Zbiegnięcie z miejsca zdarzenia w rozumieniu art. 178 § 1 kk ma miejsce wówczas, gdy sprawca oddala się z miejsca wypadku w zamiarze uniknięcia odpowiedzialności, w szczególności uniemożliwienia lub utrudnienia ustalenia jego tożsamości, okoliczności zdarzenia i stanu nietrzeźwości. Wobec przyjęcia braku odpowiedzialności za czyn art. 177 § 2 kk, brak było możliwości stosowania art. 178a § 1 kk. W ocenie Sądu Okręgowego istniały jednak podstawy do przyjęcia odpowiedzialności z art. 162 § 1 kk. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że oskarżony mimo, iż myślał, że mógł w coś uderzyć i mógł to być człowiek – co wynika z zeznań A. S.. Jak sam stwierdził lusterko było na wysokości barku i szyi człowieka, a poruszając się po drodze zawsze ma się w świadomości istnienie innych uczestników ruchu, w tym pieszych poruszających się po poboczu drogi. Jeżeli oskarżony nie miał wątpliwości co do sytuacji drogowej, pozostaje pytanie dlaczego 10 minut czekał, aby przejechać koło miejsca zdarzenia po raz ostatni. Był zdenerwowany, bo przewidywał, że mógł uderzyć w człowieka. Jak sam stwierdził nie było tam drzew, których gałęzie wystawały na jezdnię. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że każdy uczestnik ruchu drogowego po tym jak ma świadomość, że uderzył w coś pojazdem przewiduje,

że mógł to być człowiek – inny uczestnik ruchu drogowego. Oskarżony czekał prawie 10 minut, aby sprawdzić miejsce zdarzenia. Następnie nie zatrzymał się, nie wyszedł z samochodu, aby sprawdzić co się stało, nie ustalił czy są inne osoby, które mogą udzielić pomocy i sam też nie udzielił pomocy pokrzywdzonemu, nie zawiadomił służ policyjnych czy ratunkowych. Nie mają w tym miejscu znaczenia rozważania co do możliwości zauważenia pieszego przez innych kierowców, gdyż od oskarżonego należało wymagać nie tylko obserwacji drogi, ale również zatrzymania pojazdu i dokonania oględzin miejsca, a nawet powiadomienia odpowiednich służb, jeżeli oskarżony miałby obawy, aby oddalać się od pojazdu. Oskarżony popełnił więc przestępstwo z art. 162 § 1 kk, co najmniej z zamiarem ewentualnym, przewidywał bowiem możliwość popełnienia tego czynu i na to się godził – gdy odjeżdżał z miejsca zdarzenia przewidując, że mógł potrącić pieszego, uwzględniając przecież gabaryty samochodu typu izoterma, uszkodzenia pojazdu było oczywiste, że potrącony człowiek, w miejscu nieoświetlonym znajduje się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Do rozważań Sądu Rejonowego dodać można było, że po stronie każdego człowieka, zachodzi szczególny moralny obowiązek udzielenia pokrzywdzonemu pomocy wynikający z obowiązku poszanowania elementarnych norm właściwego, a co za tym idzie pożądanego zachowania. Orzeczona wobec oskarżonego

kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest karą sprawiedliwą, adekwatną do charakteru czynu. Oskarżony jest osobą niekaraną, prowadzi uregulowany tryb życia, pracuje, co przemawiało za warunkowym zawieszeniem wykonania kary. Nie można pominąć, że oskarżony wrócił na miejsce wypadku i przejechał tam dwukrotnie, co można pochytywać za próbę oceny sytuacji i skutków zdarzenia. Jednak od kierowcy, w tym przypadku zawodowego, należało wymagać zatrzymania pojazdu, rzeczywistej oceny sytuacji, ustalenia przyczyn złożenia się i uszkodzenia lusterka, co musiało być spowodowane działaniem znaczącej siły, a nie podmuchu wiatru czy obtarcia o gałęzie. Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, całość represji karnej, w tym wymierzoną karę grzywny uznano za sprawiedliwą dolegliwość, która spełni cele prewencji indywidualnej i generalnej. Wobec zmiany kwalifikacji prawnej czynu dokonano uchylecia orzeczonych środka karnego oraz nawiązki, gdyż były one powiązane z popełnieniem czynu z art. 177 § 2 kk, zaś oskarżonemu nie przypisano odpowiedzialności za spowodowanie wypadku drogowego, w którym śmierć poniósł T. W..

Z przepisów kodeksu postępowania karnego wynika, że regułą powinno być obciążenie skazanych kosztami sądowymi, zaś czymś wyjątkowym – zwolnienie z ponoszenia tych kosztów. Zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 § 1 kpk, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze

<p>względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (por. wyrok SA we Wrocławiu z 28.06.2012 r., II AKa 98/12, LEX nr 1217813). Sąd Okręgowy nie dopatrył się okoliczności przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, przy uwzględnieniu, że w sprawie zapadł wyrok skazujący. Oskarżony jest osobą czynną zawodowo, osiąga dochody, posiada majątek i ma możliwość uiszczenia kosztów sądowych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu; ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Częściowa zasadność zarzutów warunkowała zasadności wniosku o zmianę wyroku, choć nie w kierunku wydania orzeczenia o uniewinnieniu oskarżonego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 1 grudnia 2022 roku sygn. akt II K 279/22 zmieniono i przypisano oskarżonemu odpowiedzialność z art.162 § 1 kk.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Częściowa zasadność wniesionej apelacji i podniesionych argumentów co do braku możliwości przypisania czynu z art. 177 § 2 kk.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).
V.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk i art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 zł tytułem opłaty za obie instancje i 20 zł wydatków za II instancję.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 1 grudnia 2022r. sygn. akt II K 279/22

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana